

Cauza C-360/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

3 mai 2019

Instanța de trimitere:

College van Beroep voor het bedrijfsleven (Țările de Jos)

Data deciziei de trimitere:

23 aprilie 2019

Apelantă:

Crown Van Gelder B.V.

Intimată:

Autoriteit Consument en Markt

Decizie

COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN [CURTEA DE APEL PENTRU CONTENCIOS ADMINISTRATIV ÎN MATERIE ECONOMICĂ, ȚĂRILE DE JOS]

[*omissis*]

decizie de trimitere a camerei colegiale din 23 aprilie 2019 în cauza dintre

Crown Van Gelder B.V., cu sediul în Velsen-Noord, apelantă [*omissis*]

și

Autoriteit Consument en Markt [Autoritatea pentru Consumatori și Piețe]
(denumită în continuare „ACM”), intimată

[*omissis*]

În calitate de parte terță, a participat la procedură:

TenneT TSO B.V., cu sediul în Arnhem (denumită în continuare „TenneT”)

[omissis]

Procedura

Prin decizia din 30 aprilie 2018 (decizia în litigiu), ACM a decis în temeiul articolului 51 alineatul 2 din Legea din 1998 privind energia electrică, cu privire la cererea de soluționare a litigiului formulată de apelantă la 22 decembrie 2017.

Apelanta a formulat o acțiune împotriva deciziei în litigiu.

[omissis]

Motive

1. La 27 martie 2015, s-a produs o pană de curent de mare amploare, ca urmare a unei defecțiuni intervenite la centrala de 380 kV din Diemen. Această centrală face parte din rețeaua electrică de înaltă tensiune de 380 kV din Țările de Jos, al cărei operator de rețea național a fost desemnat TenneT. Defecțiunea a dus la o pană totală de curent a centralei, în urma căreia o mare parte din provincia Noord-Holland [Olanda de Nord] și o mică parte din provincia Flevoland nu au mai avut curent. Acest lucru a afectat aproximativ un milion de gospodării, un număr de mari consumatori și infrastructuri vitale precum [OR. 2] aeroportul internațional Schiphol și părți din rețeaua feroviară. După aproximativ o oră, centrala Diemen a fost readusă sub tensiune și alimentarea cu energie electrică a fost reluată treptat.
2. Apelanta exploatează o fabrică de hârtie din Velsen-Noord, pe care a racordat-o la rețeaua de 50 kV administrată de operatorul de rețea Liander N.V. [omissis] și alimentată prin rețeaua electrică de înaltă tensiune națională, administrată de TenneT. Pana de curent a întrerupt transportul de energie electrică către apelantă pe durata unei părți din ziua de 27 martie 2015. Apelanta susține că acest lucru i-a provocat un prejudiciu și a solicitat ACM să constate că TenneT nu a depus toate eforturile rezonabile pentru a preveni întreruperea serviciului de transport, iar configurarea rețelei din centrala Diemen nu a respectat criteriul legal privind rezerva pentru pană unică.
3. În decizia în litigiu, ACM a respins ca inadmisibilă plângerea apelantei împotriva TenneT. Apelanta nu ar fi parte la un litigiu cu un operator de rețea, întrucât nu are (nici) o relație directă cu TenneT. Fabrica sa de hârtie nu este racordată la rețeaua TenneT, nu are un contract cu TenneT și nu primește facturi de la aceasta.
4. Cadrul de reglementare

În temeiul articolului 51 alineatul 1 din Legea privind energia electrică, o parte care are un diferend cu un operator de rețea cu privire la modul în care acesta își execută sarcinile și atribuțiile și își îndeplinește obligațiile în baza acestei legi, poate depune o plângere la ACM.

Prin această dispoziție, legiuitorul neerlandez a transpus articolul 37 alineatul (11) din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (a treia Directivă privind energia electrică), al cărui text în limba [română], în măsura în care este relevant în cazul de față, prevede următoarele:

„Orice parte care depune o plângere [a se citi „care are motive de plângere”] împotriva unui operator de transport și de sistem [...] referitoare la obligațiile care revin operatorului în temeiul prezentei directive poate înainta această plângere autorității de reglementare care, acționând ca autoritate de soluționare a litigiilor, emite o decizie [...]”

În preambul, se mai prevăd următoarele:

„Autoritățile de reglementare din domeniul energiei ar trebui să poată emite decizii obligatorii în ceea ce privește întreprinderile din domeniul energiei electrice [...]. Autoritățile de reglementare din domeniul energiei ar trebui, de asemenea, să aibă competența să contribuie la asigurarea de standarde ridicate ale serviciului universal și public, în conformitate cu principiile legate de deschiderea pieței, la protecția consumatorilor vulnerabili și la asigurarea unei eficiențe depline a măsurilor de protecție a consumatorilor. [...]”

6. Motivarea întrebării preliminare

Părțile au opinii diferite cu privire la interpretarea noțiunii „orice parte care depune o plângere [a se citi „care are motive de plângere”]”. Ele sunt de acord cu privire la faptul că această formulare limitează grupul persoanelor care au dreptul de a face plângere, însă au opinii diferite cu privire la delimitarea corectă a acestui grup. În acest context, se pune mai ales întrebarea dacă o plângere poate fi depusă de o persoană juridică ce [OR. 3] conduce o întreprindere racordată (doar) la o rețea regională a cărei furnizare de curent electric este perturbată din cauza unei întreprinderi a curentului din rețeaua națională care alimentează rețeaua regională.

Sensul articolului 37 alineatul (11) din a treia Directivă privind energia electrică nu este atât de clar încât să nu existe nicio îndoială rezonabilă cu privire la interpretarea acestuia. Această neclaritate are drept consecință faptul că College, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, are obligația de a solicita Curții de Justiție pronunțarea unei decizii preliminare în acest sens. Prin urmare, College va adresa întrebarea preliminară formulată mai jos.

College a luat cunoștință de faptul că, la 14 septembrie 2018, [o] instanță finlandeză (Korkein hallinto-oikeus) a adresat de asemenea o întrebare cu privire la interpretarea articolului 37 din Directiva 2009/72/CE. Această cauză, cu numărul C-578/18, se referă la statutul unui client casnic în procedura de supraveghere pe care autoritatea de reglementare o declanșează ca urmare a

contactului cu acest client și la relația dintre dreptul acestui client la o cale de atac în fața instanței competente împotriva deciziei autorității de reglementare și posibila calitate, bazată pe directivă, de parte în procedura administrativă în fața autorității de reglementare. Această cauză privește articolul 37 alineatul (17) din Directiva 2009/72/CE, iar College consideră că răspunsul la întrebările instanței finlandeze nu îi va oferi elemente suficiente pentru aplicarea articolului 37 alineatul (11) din Directiva 2009/72/CE în această cauză.

[omissis] **[OR. 4]**

Decizia

College:

- solicită Curții de Justiție ca, prin intermediul unei decizii preliminare, să se pronunțe cu privire la următoarea întrebare:

„Articolul 37 alineatul (11) din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE trebuie interpretat în sensul că această dispoziție acordă, de asemenea, unei părți dreptul de a depune plângere împotriva operatorului rețelei naționale (operatorul de transport și de sistem), în cazul în care acea parte nu este racordată la rețeaua respectivului operator al rețelei naționale (operator de transport și de sistem), ci este conectată doar la o rețea regională (sistem de distribuție), în care transportul de energie electrică este perturbat din cauza unei întreruperi a curentului electric din rețeaua națională (sistem de transport) care alimentează rețeaua regională (sistem de distribuție)?”

[omissis]